

lig kan tænkes iværksat uden en Indgriben i den enkelte Landbrugers Raadighed over sin Ejendom, som er vel egnet til at fremkalde Betænelighed, hvortil kommer, at en rationelt gennemført Bekæmpelse af Ukrudtsplanter og smittebærende Planter vilde nødvendiggøre Etableringen af et besværligt og med store Bekostninger forbundet Tilsyn med de fastsatte Reglers Overholdelse. Ligesom Forholdets Natur skønnes at maatte tilsiige, at der overhovedet kun kan være Spørgsmaal om Lovforanstaltninger i saadanne Tilfælde, hvor det paagældende Unde med Lethed spredt sig fra Mark til Mark og saaledes ikke kan beherskes af den enkelte Jordbruger, saaledes maa formentlig de anførte Hensyn medføre, dels at man kun bør ty til saadanne Foranstaltninger, hvor vægtige Interesser tale derfor, dels at en Lovordning ikke bør lægge alt for følelige Baand paa Landbrugernes frie Drift af deres Ejendomme, saa længe ikke særlige Forhold nødvendiggøre saadant.

Alf de foranstøtte Grunde maa der formentlig næres overvejende Betænelighed ved, at der fra det offentlige Side i ethvert Tilfælde før Tiden træffes Foranstaltninger mod de egentlige Ukrudtsplanter, der findes spredt over Markerne. Det er derhos kun et forholdsvis ringe Antal Arter af disse, som frembyde særlig Fare ved at udbrede sig fra den ene Ejendom til den anden; ogsaa af denne Grund bør det her være den enkelte Landmand selv, der i sin egen Interesse ved formaalstjenlig Behandling af sin Jord maa drage Omfæng for, at Ukrudtet ikke vinder for meget Omfæng paa hans egne Marker. Underledes forholder det sig derimod med Hensyn til de skadelige Planter, der forarsage Rusk paa Sæden ved de Snyltesvampe, for hvilke de tjene som Værter; de i denne Henseende farligste Planter findes udenfor de dyrkede Marker, saasom i Hegn, Krat eller deslige, og de Ruskten fremkaldende Snyltesvampe føres ved Vindens og Julekens Hjælp fra Værtplanterne paa den ene Ejendom til Sæden paa den anden og fra udyrkede Steder ind paa dyrkede Marker. Den enkelte Landmand staar her magtesløs i Kampen, naar hans Nabo ikke vil træffe de fornødne Foranstaltninger, og er derfor ganske prisgivet Naboens Forgødtbefindende.

Nærværende Lovforslag sigter derfor kun til Sværkættelse af Foranstaltninger mod Udbredelsen af Planter, der kunne forarsage Rusk paa de voksende Afgrøder. Man har dog ikke ment, at det er nødvendigt at medtage alle saadanne Planter, men har anset det for tilstrækkelig at medtage dem, der

efter Ministeriets fornævnte Konsulent, Dr. Koftrup's Formening maa anses som de for Landbruget farligste, nemlig: Verberis, Mahonia, Korsved (Rhamnus cathartica) og Cypress-Vortemæll. Af disse Planter ere Verberis og Korsved de farligste og skadeligste. Naade Verberis og Mahonia fremkalde ved den Skaalrust, der saa almindelig optræder paa den førstes Blade og paa den andens Bær, den hyppige og skadelige Skaalrust paa alle de her voksende Kornarter og Jordergræsser; Mahonia-Bussen forekommer imidlertid langt sjældnere end Verberisfen og er derfor noget mindre farlig end denne. Korsved, der almindelig kaldes „Brietorn“, fremkalder den for Havre og Rajgræs skadelige Kronrust; da der findes en anden Buss, som jævnlig kaldes Brietorn, er det botaniske Arzsnavn, Rhamnus cathartica, tilføjet. Cypress-Vortemæll, der alene findes i Haver og paa Kirkegaardene, forarsager Rusk paa Vrter. Af de nævnte smittebærende Planter ere de tre, nemlig Verberis, Mahonia og Cypress-Vortemæll indførte fra Udlandet og der findes kun plantede Eksemplarer her i Landet; Korsved (Brietorn) er derimod ret almindelig vildtvoksende i Kraakstove og findes desuden plantet i Hegn, hvor den særlig kan forarsage Skade. Foruden de nævnte busagtige Planter er der enkelte Ukrudtsplanter, der paa lignende Maade som Værter for Snyltesvampe ere farlige med Hensyn til Udbredelsen af Rusk i dyrkede Marker, saasom Vandgrenet Ranunkel, Øksetunge og Krumhals; da imidlertid de Betæneligheder, der som foran bemærket formentlig ere forbundne med Gennemførelsen af Lovforanstaltninger mod skadelige Ukrudtsplanter i det hele, ogsaa for disse Ukrudtsplanters Vedkommende gøre sig gældende, har man fundet det rigtigt at begrænse det foreliggende Lovforslag til alene at angaa de foran omtalte fire Arter af smittebærende Planter, idet man mener at kunne gaa ud fra, at en Bekæmpelse af disse Planter vil kunne yde et væsentligt Bidrag til at formindste Ruskangrebene paa de dyrkede Arealer.

Den mest effektive Foranstaltning mod Udbredelsen af Ruskfygdomme paa Markens Afgrøder vilde ganske vist være et kategorisk Forbud mod, at de Planter, hvorfra Sygdommen hidrører, maatte forefindes her i Landet. Som foran antydet vilde imidlertid Tilsynet med Overholdelsen af et saadant absolut Forbud let støde paa praktiske Vanskeligheder og medføre større Indskrænkning end nødvendig i den enkelte Jordbrugers fri Raadighed over sine Sorder. Man har derfor ment at burde gaa den i Forslagets